

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. R.,** zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2004, č. j. 56 Az 45/2004 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2004, č. j. OAM-1003/VL-11-04-2004. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, ve kterém zejména namítal, že rozhodnutí nebylo vydáno na základě řádně zjištěného stavu věci, resp. bylo vydáno bez možnosti uváděná tvrzení doložit; stěžovatel v žalobě dále uvedl, že při ústním jednání soudu doloží označená tvrzení. Požadoval zrušení napadaného rozhodnutí.

V následném rozsudku Krajský soud v Brně shrnul podstatné skutečnosti vyplývající ze správního spisu a zejména uvedl, že z důvodu absence žalobních bodů, které by konkretizovaly nezákonnost napadaného rozhodnutí, žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

V kasační stížnosti podané Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, ve které jako stížnostní důvod uvedl důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve zrekapituloval rozhodnutí Krajského soudu v Brně, konkrétně pak namítal, že z důvodu, že neovládá český jazyk očekával, že veškerá rozhodnutí, jakož i úkony budou přeloženy do ruského jazyka; stejně tak rozsudek Krajského soudu v Brně. Dále výslovně uvedl, že s ohledem na skutečnost, že označený rozsudek takový překlad neobsahuje, došlo k porušení základní premisy řízení, tj. že účastník řízení má právo na komunikaci ve své mateřštině.

Na základě výše uvedených skutečností pak stěžovatel požaduje, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen k dalšímu projednání.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti, resp. s odkazem na absenci platného, povinného údaje v kasační stížnosti, kterým je podle žalovaného údaj o adrese, na kterou je stěžovateli možno doručovat (stěžovatel uváděl adresu, na které se již nezdržuje), odmítnutí kasační stížnosti.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejprve je třeba se vyjádřit k významu jednotlivých částí tohoto důvodu. K významu první části („došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu“) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného ustanovení („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Žádnou z označených vad řízení však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Stěžovatel zejména konkrétně namítal, že očekával, že veškerá rozhodnutí, jakož i úkony budou přeloženy do ruského jazyka, stejně tak rozsudek Krajského soudu v Brně. S ohledem na skutečnost, že označený rozsudek takový překlad neobsahuje, dovozoval že k porušení základní premisy řízení, tj. že účastník řízení má právo na řízení ve své mateřštině.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného soudního spisu přitom zjistil, že žalobu proti označenému správnímu rozhodnutí podal stěžovatel v jazyce českém, přitom byl zastoupen shora označenou právní zástupkyní, JUDr. Irenou Strakovou. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal stěžovatel (opět prostřednictvím své zástupkyně) kasační stížnost, a to opět v jazyce českém.

Povinnost soudu obstarat překlad všech dalších písemností, které budou stěžovateli zasílány do mateřského jazyka, za výše uvedené situace, tedy za situace, kdy byl stěžovatel od počátku zastoupen právní zástupkyní hovořící českým jazykem, by tak podle Nejvyššího správního soudu kladla na soud nepřiměřené nároky a byla tak ve zjevném rozporu se zásadou hospodárnosti.

K tomu je nutno dále uvést, že s. ř. s. neupravuje způsob, jakým má soud komunikovat s účastníkem řízení, jehož mateřským jazykem je jiný, než český jazyk. Na takové situace je nicméně pamatováno v § 64 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, použijí

se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu. Podle ustanovení § 18 o. s. ř., v návaznosti na ustanovení čl. 37

odst. 4 Listiny základních práv a svobod, mají účastníci řízení právo jednat před soudem ve své mateřštině a soud ustanoví účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Nejvyšší správní soud se domnívá, že v projednávané věci nebyla splněna podmínka tohoto ustanovení, neboť taková potřeba v řízení nevyvstala.

Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na svou judikaturu, ze které např. vyplývá, že *pokud vyrozumění pošty o uložení soudní zásilky nebylo psáno v mateřském jazyce žadatelky o azyl, ale v češtině, nejedná se o vadu řízení; soud ani držitel poštovní licence není povinen s účastníky soudního řízení písemně komunikovat jinak, než v jazyce českém* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2004, č. j. 4 Azs 34/2003) nebo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2003, č. j. 7 Azs 17/2003, ze kterého vyplývá, že *skutečnost, že účastníkem řízení je cizí státní příslušník, sice může být podle konkrétních okolností předpokladem, že soud bude povinen přistoupit k poučení účastníka o jeho právu jednat ve své mateřštině, sama o sobě bez dalšího mu však povinnost poučit účastníka o uvedeném právu nezakládá.*

Ze žádného právního předpisu nelze rovněž dovodit povinnost soudu, či správního orgánu zasílat vyhotovovat rozhodnutí v jiném jazyce. Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na svou konstantní judikaturu i v této otázce, ze které vyplývá, že *jedním ze znaků suverenity České republiky je užití českého jazyka. Proto i rozsudky soudů, jakož i rozhodnutí jiných státních orgánů, jsou důsledně vyhotovovány a účastníkům řízení doručovány v českém jazyce. Jen toto („úřední“) znění je závazné a způsobilé vyvolat právní účinky* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Azs 90/2004).

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že v označených námitkách stěžovateli nepřisvědčil a neshledal tak naplnění označeného stížnostního důvodu, tedy § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 21. dubna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu